

ЖЕРАВИ

На бора още тъмни сж листата
и снѣгъ по планини бѣлѣй,
но вече разпуква се земята —
тукъ-тамъ се теменужка смѣй.

И, хвърлена въ небето огърлица,
се ято жерави люлѣй —
като трептяща черна броеница
отъ югъ се по лазура рѣй.

Хр. Цанковъ — Дерижанъ



ЮНАКЪ

Въвъ зелената гора
Сащо пакъ се заигра.
Тича бързо катъ кошута,
въ храсталака се залута,
по скалитѣ се катери,
птиче гнѣздо да намѣри
или долу по дерето
плиска си съ вода лицето.
Щрапа въ мочура и пѣе,
а пѣкъ дѣдо му се смѣе:
— Припкай, припкай, мое цвѣте,
щомъ като държатъ нозетѣ,
пѣй и скачай до небето —
да ми порасте момчето,
че да стане здравъ и якъ,
като татко си юнакъ!

Атанасъ Душковъ